

așteptat să plec. Indată după ce am isprăvit esaminele, mi-am adunat lucrurile trebuincioase și am plecat, după ce mi-am luat ziua bună de acasă. În două ceasuri am ajuns la moșia unchiului, care m'a priimit cu brațele deschise.

Ah, Teodore, ce plăcute îmi sînt zilele aici ! Păcat că nu ești și tu să împarți bucuria cu mine ! Dar cel puțin voi să-ți povestesc pe scurt, cum îmi petrec timpul aici la țară.

Dimineața mă scol la răsăritul soarelui și mă duc cu plugarii unchiului la câmp. Aci mă uit cum lucrează, întreb câte-ceva și acum cunosc o mulțime de ierburi și de grâne. Mai înainte nu știam să deosebesc nici grâul de secară. Ast-fel trece dimineața, iar la prânz mînc cu o poftă, de nu-ți poți închipui.

După amezii mă duc mai bucuros într'o dumbravă prea plăcută, ce nu este departe și unde acoperișul de frunze verzi și dese, fac o umbră răcoroasă. Umblînd prin dumbravă, culeg la flori, ba câte o dată dau peste câte un cuib de pasere și mă simț fericit, că pot să mă uit la oule cele mititele și la împletitura cea minunată a cuibului, pe care însă nu-l ating, căci cine poate să fie așa de rău la inimă !

Altă dată iar, dacă este cald, mă duc la râulețul din apropiere, mă scald cu băgare de seamă, apoi rîcorit și întremat, mă duc între băieții din sat, cu cari mă joc de-a mingea sau alte jocuri vesele.

Astfel trece ziua, iar la murgitul serei mă așez cu unchiul meu și cu ai săi în foișorul cel de zorele din fundul grădinei și ascultăm la vorbele înțelepte ale bătrînului.

Să vezi pe unchiul meu ! Cât de frumos știe să-și petreacă cu copii ! Mai tot d'auna este vesel și glumește bucuros ; dar când începe să povestiască, apoi să-l tot ascuți. Câte istorii știe să spună ! Odată ne vorbește din istorie despre Mircea și Ștefan cel mare, altă-dată ne povestește istorii vechi de pe timpul Romanilor, și tot